

semblants d'edat i d'entusiasme. I penseu que som bastants, més dels que creia, els romàntics que tenim la illusió de poder ésser socis fundadors de tots els Grups; bona prova en donà el doctor Solé Loran, qui demanà a l'Assemblea que, en cas d'aprovar-se la proposició, se li permetés ésser soci fundador dels Grups que manquen constituir, amb tots els deures dels altres companys, però renunciant a tots els drets; i no tingueu dubte que, com ell, seriem molts els que ho demanàriem, si ens trobéssim en el seu cas particular.

Anem a tractar ara del remei, ja que fins aquí hem parlat solament del mal. El remei més radical, el més just, el més convenient per als metges i les seves famílies, i, sobretot, el que garanteix l'existència de la Mutual, és qualsevol acord que volti a l'entorn de la idea del Dr. Celis, la qual idea parteix del principi dels anys de carrera, no de l'edat del company i que sols fa pressió sobre els deixats i els especuladors que no ingressen a la Mutual fins que els convé, que moltes vegades és precisament quan no ens convé als altres companys.

Mentrestant no es cregui convenient acceptar aquest criteri respecte la forma d'ingrés, crec que seria una solució bastant equitativa, no limitar l'edat d'entrada als socis fundadors de tots els

Grups de Vida, com a premi al seu entusiasme, emperò això tan sols durant el període de constitució dels mateixos.

Quan tots els Grups estiguin constituïts, com ho són els de la secció d'Invalidesa, aleshores serà l'ocasió d'emplear les mides coercitives que es creguin oportunes; mentrestant no és així, cal cercar la manera de consolidar la vitalitat de la Mutual Mèdica per altres camins que no portin perjudici a ningú i menys a aquests vells entusiastes (que, per altra part, són pocs) que ens han ajudat a forjar aquesta arma de redempció de l'estament mèdic català.

Cal que dintre de la Mutual tots ens hi trobem bé, perquè tots ens hi sentim igualment protegits i beneficiats; cal esborrar aquestes diferències entre joves i vells que van traslluir-se en la passada Assemblea, i cal evitar, sobretot, que aquestes diferències puguin portar mai una divisió entre nosaltres. Això ho evitarem senzillament, si no oblidem aquelles belles paraules: *Tots per a un i un per a tots*.

Aquesta és la lliçó que cal treure de la passada Assemblea de Delegats.

Sant Vicents dels Horts.

